

Somerset Maugham scria în romanul „Luna și doi bani jumate”: *„Frumosul este un lucru minunat și straniu, pe care artistul îl plămădește din haosul lumii prin frământarea sufletului său.”* □ Artistul – de data aceasta mă refer la artistul plastic – își plămădește frumosul din creația sa oriunde ar trăi: la Paris, în Tahiti sau la Sighetu Marmăției. Vineri seara am fost la

Expoziția de pictură deschisă la Centrul Cultural Sighet și mi-am întărit convingerea că scriitorul englez a sintetizat exact întreaga gamă de frământări și de întrebări fără răspuns pe care și le pune un artist plastic în momentul când gândește și apoi realizează o lucrare.

Poate ar trebui să „vedem” și altceva când privim un tablou. Câte nopți nedormite, câte reînceperi de la zero, câte emoții, câte speranțe, cât suflet pus de artist în fiecare lucrare care-i apare într-o expoziție?

Un pictor face un singur tablou. Celelalte sunt reproduceri. Viața pictorului stă în tablourile sale, de care trebuie să se despartă...Vor intra în muzee, în colecțiile particulare. Altele se vor pierde iremediabil...Un pictor, cum scria Émile Zola în romanul „Creație”,

“...lucra cu înverșunarea oarbă a artistului care taie în carnea lui, pentru a scoate de acolo fructul care îl chinuie.” □

La Centrul Cultural Sighet se vede din ce în ce mai bine că se lucrează profesionist, cu dăruire. Sunt doi oameni fără de care momentul magic al vernisajului n-ar fi avut loc! Domnii Spiridon Pralea și Dorel Todea își fac mai mult decât meseria. Trăiesc ceea ce fac! Și această trăire intensă face diferența între meserie și devotament. Sălile în care au fost expuse tablourile arată parcă mai bine ca niciodată. Lumina a fost perfectă, tablourile cu finețe și simț estetic sortate. Simezele de odinioară, dacă ar putea, sunt sigur că s-ar bucura că li s-a redat strălucirea pe care sigur au mai avut-o...

Tablouri diverse ca tematică, măști de Anul Nou având o cromatică foarte vie, peisaje de

Tablouri dintr-o expoziție

Scris de Horia Picu

Sâmbătă, 13 Decembrie 2014 17:07 -

iarnă, tradiții din Maramureș legate de sărbătorile sfârșitului de an, peisaje, clădiri, „amestecuri” de culori care fac plăcere ochiului.

La vernisajul de vineri seara, mie mi s-a părut că aud simfonia compusă de Modest Musorgski – „Tablouri dintr-o expoziție” cântată de pictorii prezenți la vernisaj, de publicul doritor de frumos, fiecare în imaginația lui, în mintea lui, de luminile nerăbdătoare parcă să ne arate ce pot cu adevărat să facă atunci când sunt puse la treabă de oameni pricepuți.

„E o melodie care te învăluie, și pentru că a o putea asculta în inima ta ai nevoie de înțelegere, simțire și fantezie.”

Scria tot în „Luna și doi bani jumătate” Maugham. Cei prezenți la evenimentul artistic găzduit de Centrul Cultural al orașului nostru, au avut și simțire, și înțelegere, și fantezie pentru a putea asculta o melodie pe care pictura ne-o oferă cu generozitate. Dar, atenție, pictura face toate acestea doar pentru cei care știu să vadă și vin cu inima sinceră la întâlnirea cu ea! La Sighetu Marmăției generozitatea i-a fost pe deplin înțeleasă!